FACES & EYES

by **VITTAYA SUDPRASERT**

August 1 - 31, 2007

at GOSSIP GALLERY & CAFÉ

Rama IX Art Museum Foundation

August 1 - 31, 2007

SIAM WINERY

GOSSIP GALLERY & CAFÉ

Gossip Gallery & Cafe' 8/7 Sukhumvit Soi 28, Klongton, Klongtoey, Bangkok 10110, THAILAND
Tel. 0 2258 6247 Fax. 0 2258 6246 E-mail: gossipcafebkk@gmail.com Website: www.gossipgallerycafe.com

Rama IX Art Museum Foundation

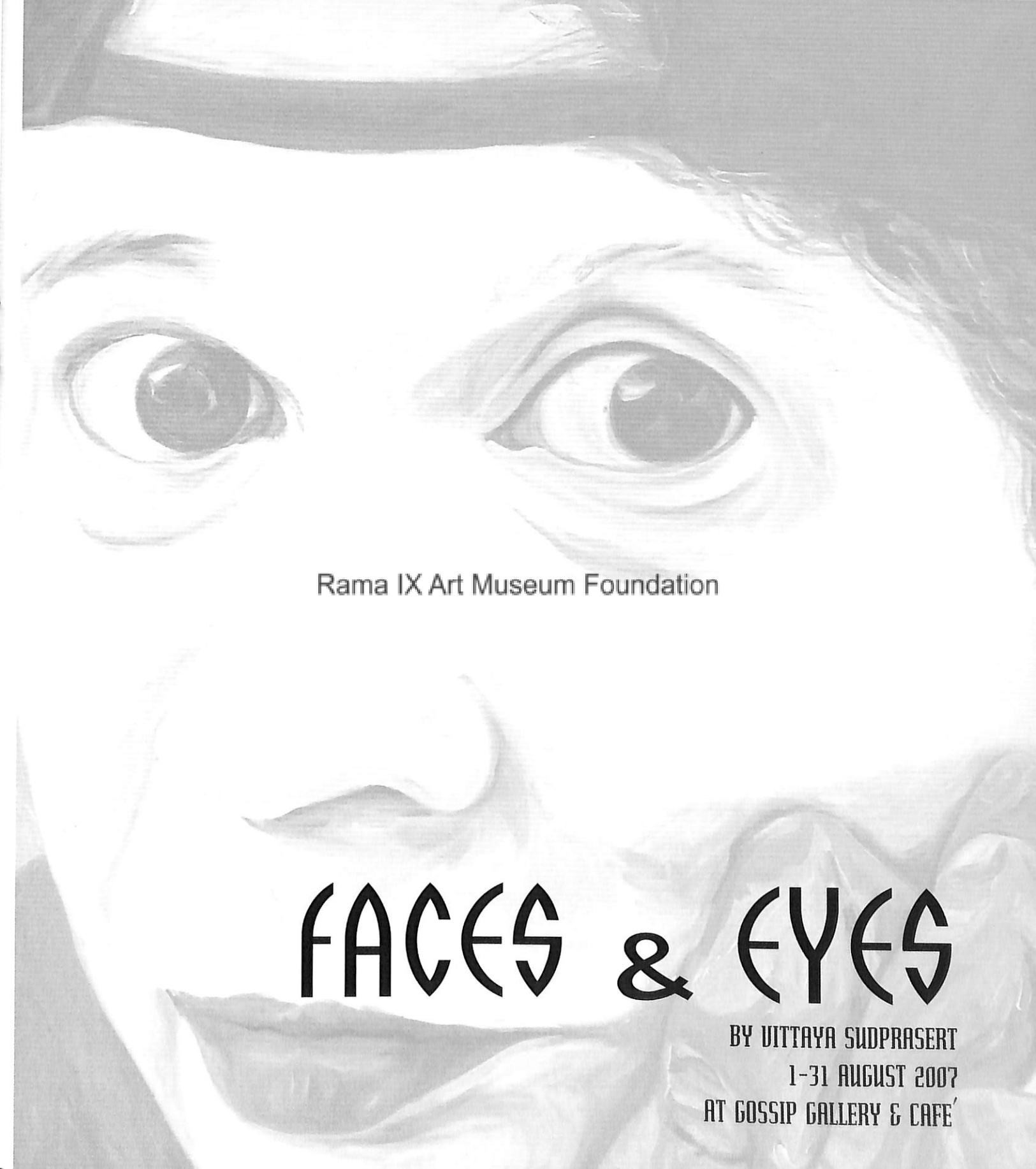

Rama IX Art Museum Foundation

FACES & EYES

BY VITTAYA SUDPRASERT

1-31 AUGUST 2007

AT GOSSIP GALLERY & CAFE'

ขอขอบคุณ

คุณกอบกาญจน์ วัฒนวรางกูร
รองศาสตราจารย์พิษณุ ศุภนิมิตร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ถาวร โกอุดมวิทย์
รองศาสตราจารย์ ดร.กฤษณา หงษ์อุเทน
รองศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณี ฉายะบุตร
คุณชีวพัฒน์ ณ ถลาง
คุณทิตยา นิลรังษี
คุณธิชา โชติช่วง
คุณสุรเชษฐ เตรษฐเสถียร
คุณปริญญา ปฏิมาประกร
คุณนิธิมา มุกดามณี
คุณวิภาวี พุ่มเรืองนาม

Specil Thank

Kobkan Wattanavrankul
Associate Professor Pishnu Supanimit
Assistant Professor Thavorn Ko-udomvit
Associate Professor Dr. Kritsana Hongutan
Associate Professor Dr. Supanee Chayabutra
Cheewapat Nathalang
Titaya Nilrungsee
Ticha Chotchung
Surachet Sestasathien
Prinya Patimaprakon
Nithima Mukdamanee
Viphavee Poumreangnam

Rama IX Art Museum Foundation

This cataloque has been published on the occasion of the exhibition by Vittaya Sudprasert
Designed and Producted by Tum Sudprasert
Photography by Autcharavadee Sudprasert
Text by Associate Professor Pishnu Supanimit, Associate Professor Dr. Kritsana Hongutan
Translation by Manita Srisitanont
Printed by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited
65/16 Chaiyaphruk Road, Taling Chan, Bangkok 10170
Tel. +66 2882-1010, +66 2422-9000 Fax. +66 2433-2742
Printed and Bound in Thailand

GOSSIP GALLERY & CAFE'

Gossip Gallery & Cafe' 8/7 Sukhumvit Soi 28, Klongton, Klongtoey, Bangkok 10110, THAILAND
Tel. 0 2258 6247 Fax. 0 2258 6246 E-mail: gossipcafebkk@gmail.com Website: www.gossipgallerycafe.com

"โฉมหน้าของศิลปินผู้ยิ่งใหญ่ที่รัก"

พิษณุ ศุภ.

ผมขอเรียกคุณวิทยา สุดประเสริฐ ว่า "ตั้ม" เพราะคุ้นเคยกับการเรียกอย่างนั้นมาตลอด รวมทั้งเรียกศรีภรรยาของตั้มว่า "เต๋า" ดังนั้นพอจะนึกถึงชื่อจริงบางทีกลับนึกไม่ออกไปเลยก็มี

หลายคนที่เป็นเพื่อนฝูงที่รู้จักตั้ม คงจะพากันนึกอยู่ในใจว่า ตั้มมันเป็นอะไรไป ดูจะมีฟืนไฟลุกโพลนอยู่มากในระยะนี้ มันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

เพราะตลอดเวลาที่ตั้มเรียนจบทางด้านศิลปะมาแล้ว ได้เข้ามาทำงานที่บริษัทอมรินทร์ฯ อย่างยาวนาน ดูเหมือนว่าตั้มจะฝังตัวอยู่กับงานฝ่ายศิลป์ของหนังสือที่โรงพิมพ์เสียจนจมลงไปกับกองหนังสือ ไม่มีโอกาสที่จะออกมาเดินอยู่บนถนนศิลปะในฐานะของศิลปินผู้สร้างสรรค์งานศิลปะเลย

มีโอกาสแต่เพียงไปร่วมเปิดนิทรรศการเป็นกำลังใจให้กับเพื่อนพ้องศิลปินคนรู้จักกัน

ภาวะอย่างนี้ ผมว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาของคนรักศิลปะทุกคน เมื่อเอางานศิลปะเป็นอาชีพหรือใช้เลี้ยงชีพไม่ได้ งานอาชีพที่ใช้ประกอบอาชีพใช้เลี้ยงปากเลี้ยงท้อง คืองาน เงินเดือนที่โรงพิมพ์จึงเป็นงานสำคัญที่ต้องมาก่อน

และนั่นแหละเป็นเหตุปัจจัยที่ทำให้คนเรียนศิลปะ คนทำงานศิลปะฝีมือดีเป็นจำนวนมากต้องจมหายไปกับมหาสมุทรอันเวิ้งว้างของการงานอย่างที่ไม่มีวันจะกลับมาสู่โลกที่ตนเองรัก

หลายคนยังโชคดี ยกตัวอย่างได้ เช่น ตัวผมเอง หากไม่มีโอกาสเป็นครูสอนศิลปะ ได้ใกล้ชิดกับงานศิลปะกับนักศึกษาที่ทำงานศิลปะ ก็คงหายไปกับมหาสมุทรแห่งการงานเหมือนกัน

ตั้ม เพิ่งมีงานแสดงคู่ที่ชื่อว่า My Garden ร่วมกับเพื่อนรัก คุณหมู "ฉัตรชัย พอดาร" ที่ห้องแสดงนิทรรศการของโรงแรมโรสการ์เด้น สวนสามพรานไปได้ไม่ทันข้ามปี ดราวนั้นเหมือนเป็นการเปิดตัวโลกใหม่ของคู่รักทั้งสองที่สนิทสนมผูกพันกันมานาน ตั้งแต่ครั้งเรียนอยู่ จนแม้ว่าคุณหมูจะประสบอุบัติเหตุทำให้เขาพิการจนเดินไม่ได้ต้องใช้วีลล์แชร์ ก็ไม่ได้ทำให้มิตรภาพของทั้งสองจืดจางลง แต่กลับทำให้เกิดความผูกพันกันยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ผมว่าทั้งมิตรภาพ บวกกับศิลปะที่มีอยู่นั่นเอง ทำให้ทั้งคู่มีใจที่จะสร้างสิ่งดีๆ ร่วมกัน

ครั้งนั้นคงต้องคารวะบูชา "ศิลปะ" ที่ได้เพาะบ่มให้มีจิตใจที่ดีและได้เริ่มต้นสร้างสรรค์ในสิ่งที่ดีให้ชาวโลกได้ชื่นชม จัดเป็นนิทรรศการที่ประสบความสำเร็จ โดยที่ผลงานของทั้งคู่ไม่ได้จงใจแสดงอาการในมิตรภาพร่วมกัน ไม่ได้ห่วงใยอาลัยอาวรณ์กับอดีตที่ผ่านมา หากแต่มุ่งไปข้างหน้าสู่อนาคต ต่างคนต่างสร้างสรรค์นำเสนอโลกของจินตนาการในแง่บวก

ใครที่ได้ไปชมนิทรรศการในครั้งนั้น คงยืนยันได้ดีถึงความสุข ความชื่นใจ ส่งเป็นรอยยิ้มผ่านโครงสีอันอบอุ่นมาสู่ผู้คนที่อยู่เบื้องหน้าภาพเขียนของเขาทั้งสอง

นิทรรศการครั้งนั้นผ่านไปไม่นาน ตั้มจัดแสดงภาพเขียนของเขาอีกแล้ว ดราวนี้เป็นงานแสดงเดี่ยวหรือ One man show ซึ่งเป็นที่ปรารถนาของศิลปินทุกคน ต้องการที่จะมีนิทรรศการเดี่ยวของตนเองสักครั้งในชีวิตนี้

และผมก็เชื่อว่า คุณหมูเองก็คงจะเตรียมงานเดี่ยวของตนเองเช่นกัน ไม่เพื่อวันนี้ก็วันหน้า ไม่พรุ่งนี้ก็ปีหน้า ไม่ปีหน้าก็ปีไหนๆ ก็ได้จะรอดู

ศิลปินบางคนตั้งเป้าไว้ที่ปลายทางของชีวิต หรือแม้ว่าเขาจากไปแล้วก็ยังหวังสักครั้งหนึ่งที่จะได้แสดงงานเพื่อเป็นเกียรติประวัติของตนเอง

ความจริงที่ว่าตั้มมีฟืนมีไฟเอาในระยะนี้คงไม่จริงนัก เพราะคนที่ทำงานศิลปะนั้นจะมาจุดไฟติดเอาง่ายๆ เหมือนจุดไฟแก๊สหุงต้มอาหารนั้นคงไม่ใช่ คนที่จะทำงานศิลปะได้นั้น น่าจะมีความต่อเนื่องอยู่ แม้ว่าจะไม่ได้ทำงานศิลปะอย่างจริงจัง ก็น่าที่จะมีการวอร์มร่างกายออกเอ็กเซอไซส์อยู่เสมอ อย่างน้อยไฟในใจคงลุกโพลง คอยติดตามความเป็นไปของโลกศิลปะอยู่เสมอ

แต่มาลุกโพลงโชติช่วงให้คนเห็นเอาเมื่อมีจังหวะและโอกาสนั่นเอง

จากงานในครั้งแรกของตั้มที่หาความสุขกับทิวทัศน์ธรรมชาติของต้นไม้ใบหญ้า สร้างสรรค์ความมีอิสระจากสีที่ผ่านร่องรอยของพู่กัน นับเป็นความเบิกบานที่ศิลปินสื่อภาษามาสู่ผู้รับชมได้ งานในชุดใหม่นี้กลับเป็นงานภาพคนเหมือน หรือ portrait ไม่ใช่ต้นไม้ใบหญ้าที่มีความอิสระเสรีเหมือนเดิม

งานภาพเหมือนของคนไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะมันเกี่ยวข้องกับคนเป็นประการสำคัญ

คนและใบหน้าของคนเป็นเรื่องยาก เขียนคนไม่ใช่เขียนอะไรก็ได้ มีอิสระที่จะป้ายปัดรอยพู่กันตามอำเภอใจอย่างไรนั้นไม่ได้ เพราะคนมีกายวิภาคของมนุษย์กำกับอยู่

มีรูปกะโหลกที่เป็นมาตรฐาน มีกล้ามเนื้อที่ห่อหุ้มกระดูกเพื่อใช้งานในหน้าที่อื่นๆ และมีผิวหนังที่ห่อหุ้มทั้งกล้ามเนื้อและกระดูกอีกที ทั้งหมดเป็นสิ่งที่สร้างไว้ให้กับมนุษย์ทุกๆ คน บนรูปแบบที่เหมือนๆ กัน

ใครเขียนให้ต่างออกไปก็เป็นการผิดมาตรฐาน เขาจะบอกว่า ศิลปินคนนี้เขียนผิด ศิลปินคนนี้ไม่ได้เรียนระดับอะคาเดมิค และไม่รู้อะนาโตมี

ซึ่งเป็นข้อกล่าวหาที่ฉกาจฉกรรจ์ ถึงขั้นต้องปลดใบประกอบโรคศิลป์กันเลย

นอกจากนั้น คนที่เขียนรูป portrait ยังต้องอยู่ในเงื่อนไขที่สำคัญเอามากๆ คือ นอกจากจะเขียนรูปคนให้เป็นคนแล้ว ยังจะต้องเขียนให้เหมือนคนนั้นอีก

เขาถึงได้ใช้ในภาษาไทยว่า ภาพคนเหมือน

เขียนคนแล้วไม่เหมือนจะเรียกว่า portrait ไม่ได้

ภาพเขียนในชุดคนเหมือนของตั้มนี้ ผ่านมาตรฐานสำคัญไปแล้วหลายข้อโดยเฉพาะกับความเหมือน

เราไม่ต้องถามเมื่อดูภาพเขียนเหล่านี้ว่าเป็นภาพใคร นั่น ชาลี เชปลิน, นั่น ป๋าต๊อก, นั่น แม็ด เบดมันน์, พอล โกแกง, ปิกัสโซ, แวนโก๊ะ, เรอนัวร์ และลุงสุคนธ์ ดิ้วเหลี่ยม มองเห็นก็รู้ทันทีว่าเป็นท่านเหล่านั้น

ภาพบุคคลเหล่านี้ เชื่อว่าตั้มไม่ได้รู้จักเป็นส่วนตัว ส่วนใหญ่เป็นศิลปินในยุคก่อนที่ล่วงลับไปแล้ว ศิลปินไทยอย่างป๋าต๊อกและลุงสุคนธ์ ดิ้วเหลี่ยม ผมก็เชื่อว่าตั้มคงไม่รู้จักเป็นส่วนตัวเช่นกัน

ดังนั้น การเขียนภาพเหมือนบุคคลเหล่านี้ จึงไม่ได้เขียนในฐานะคนรู้จักกัน แต่เขียนขึ้นในฐานะของบุคคลสาธารณะ คือเป็นที่รู้จักของใครๆ เป็นที่ตนเองรักและชื่นชอบ

และหากตั้มได้รู้จักบุคคลเหล่านี้จริง ก็น่าจะถึงขั้นสนิทสนม ล้อเล่นกันได้ เขาจึงได้เขียนภาพเหล่านี้ในเชิงล้อเลียนบ้าง ชื่นชมบ้าง และสนุกสนานกับบทบาทของท่านทั้งหลายในช่วงเวลาที่ท่านยังมีชีวิตโลดแล่นอยู่บนโลกนี้

แต่เจตนาที่แท้จริงก็คือเขียนขึ้นเพราะอยากเขียน อยากบันทึกไว้ ด้วยความเคารพ ศรัทธาอย่างจริงใจ

Rama IX Art Museum Foundation

ภาพทั้งหมดเขียนด้วยสไตล์ฉับพลัน พลุ่งพล่านรุนแรงด้วยสีสันในแบบศิลปะที่เรียกว่า เอ็กซ์-เพรสชั่นนิสม์ ที่เกิดขึ้นหลังจากศิลปะอิมเพรสชั่นนิสม์ระบาดไปในยุโรป มีศิลปินแนวหน้าที่เริ่มทำงานก่อนคนอื่นๆ ก็คือ มาตีสส์ รูโอ เดอแรง, ดูฟี่ วลามิ้งค์, มีนักวิจารณ์ให้คำวิจารณ์ในเชิงเหยียดหยามว่า เป็นศิลปะแบบสัตว์ป่าหรือป่าเถื่อน ศิลปินจึงประชดประชันเรียกตัวเองว่าพวก FAUVISM เป็นภาษาฝรั่งเศสที่เรียกว่า พวกสัตว์ป่าเสียเลย ไม่มีการกลั่นกรองใดๆ ปะทุออกมาจากภายในด้วยสีอันรุนแรงและดล้ายการกระทำจากสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์

ศิลปะแบบนี้ระบาดไปในเยอรมันจนเรียกว่าเป็นแบบ Expressionism ในปี ค.ศ. 1911 ต่อมากลายเป็นศิลปะแบบ Modern Art ในที่สุด

ตั้มเขียนรูปคนเหมือนในชุดนี้ด้วยคติของจิตรกรกลุ่มเอ็กซ์เพรสชั่นนิสม์นี้ คือเขียนจากอารมณ์ภายในที่เขารู้สึก โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง อยากใส่หน้าใครสีเขียว สีแดง ก็ใส่โดยไม่กลั่นกรองให้มีสีสันที่สุภาพ มีรสนิยม

และยิ่งเขาเขียนเป็นภาพขนาดใหญ่ ทำให้ใบหน้าของทุกคนมีขนาดที่เกินจริง เพื่อเน้นศักยภาพบนใบหน้าของศิลปินผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ความแตกต่างของงานตั้มกับงานแบบเอ็กซ์เพรสชั่นนิสม์น่าจะอยู่ที่เขาไม่ได้เน้นอารมณ์ที่รุนแรงอย่างที่สุด หรืออย่างไร้ขอบเขต

แต่ตั้มเป็นเพียงการหยอกล้อ ล้อเล่นอย่างอารมณ์ดี ซึ่งหากเจ้าของภาพเขียนได้มาเห็นภาพเหล่านี้ด้วยตนเอง ท่านก็จะอมยิ้ม ไม่มีอารมณ์โกรธแค้นเคืองใดๆ เพราะตั้มเขียนขึ้นจากความรักความศรัทธาบุคคลที่เป็นแม่แบบของโลกอย่างจริงใจ

และเขาก็ยังลงทุนยืนยันความจริงใจนี้ ด้วยการเขียนภาพล้อเลียนตัวเองไว้ชุดหนึ่ง โดยแต่งหน้าเป็นคนหน้าขาว แสดงถึงความมีอารมณ์ขันที่สามารถล้อเลียนความมีชีวิตชีวาของตนเอง และแสดงความเป็นเด็กที่มีอยู่ภายในของตนเองออกมา

ตั้มเขียนตัวเองเพื่อบอกกับคนดูว่า ภาพศิลปินอาวุโสทั้งหลาย เขาไม่ได้มีเจตนาร้าย ก็ดูซิ แม้แต่ตัวเขาเองเขาก็เอามาล้อเลียนได้

ภาพ portrait ทั้งหมดของตั้มแม้ว่าจะดูเป็นภาพเบิกบานที่ดูแล้วผ่านไปได้ แต่ก็มีส่วนที่อยู่ในแววตาของทุกภาพ น่าจะสะกดให้เราได้ย้อนกลับไปคิดถึงชีวิตที่มีคุณค่าของท่านเหล่านี้ แม้ว่าท่านจะได้จากโลกนี้ไปแล้ว แม้ว่าคนดูจะกลับไปที่บ้านแล้ว ดวงตาเหล่านี้คงจะตามท่านไป เพื่อให้ท่านได้ระลึกถึงสาระของชีวิตมนุษย์เมื่อครั้งที่ยังมีลมหายใจอยู่ ว่าเราเคยได้ทำอะไรได้เหมือนกับที่ท่านเหล่านี้ได้ทำหรือยัง

ถ้าจะถามว่าผลงานในชุดนี้ของตั้ม มีอะไรที่เป็นความบกพร่องไหม ก็ตอบได้ว่ามี มีตรงที่เขียนทุกคนด้วยอารมณ์ของสีและโทนสีเหมือนๆ กันทุกรูป ซึ่งถ้าหากตั้มใช้เวลาแยกแยะบุคลิกของบุคคลและสร้างโครงสีที่แสดงว่าใครควรเป็นเช่นไร ลุงซาลีควรมีสีใด หรือป๋าต๊อกควรมีสีใด นั่นจะทำให้นิทรรศการมีความหลากหลายมากขึ้น

แต่จะอย่างไรก็ตาม ตั้มก็ออกเดินทางมายืนอยู่กลางถนนศิลปะด้วยความมุ่งมั่นมากอยู่แล้ว เขาพร้อมที่จะเดินไปข้างหน้าต่อไป

ถ้าใครเคยอ่าน Jonathan Livingston Seagull ของ Richard Back หรือฉบับ “นางนวล” ที่ ม.ร.ว. ดึกฤทธิ์ ปราโมช แปลมา คงจะเข้าใจได้ดีถึงโจนาทานนางนวล ที่เขาเริ่มหัดบินสูงกว่านกนางนวลตัวอื่นอีก

และจะไม่มีวันลงมาแย่งซากปลาตายอย่างเช่นนกนางนวลทั่วไป

เพราะเขาเป็น ตั้มซีกัลล์ หรือ ตั้มนางนวล ไปแล้ว

"The Face of Beloved Greatest Artist"

Pishnu Supanimit

I would call **Khun Vitthaya Sudprasert** "Tum" and his wife "Tao" since I am familiar with these names. Nevertheless, when I try to think of their first names, I cannot remember them.

Many friends of Tum would have a question what happens to Tum. He seems to have a lot of energy running inside of him. It seems to be true.

After finishing his studies in art, he has been working at Amarin for years. He seems to bury himself into the Graphic Design Department without a chance to be back on the road of the artist to create any piece of artwork.

He only has a chance to attend the opening reception of his friends' art exhibitions.

This situation is considered common for art-lovers since we cannot count on art for living. The work at publishing company must come first.

This is the factor that forces many of art students and artists to be sunk into the ocean of works without a chance to be back into the world they are belonged to.

Many of them are lucky. I, for example, would be disappeared into the world of works if I do not have a chance to be an art teacher.

Tum has just exhibited his work with his beloved friend, Muu or "Chatchai Porkun". The exhibition which was called "My Garden" was held at the gallery located in Rose Garden Hotel at Suan Sampran. That exhibition was the gate to the world that these two friends had been acquainted with since their studies. Even though Muu faced the accident that caused him paralyzed, their friendship was still more intense.

I think friendship and art that make them have a heart for creating good things together.

Rama IX Art Museum Foundation

At that time, I must pay tribute to "art" that cultivated good spirit into both of them so they could create good things which were resulted in the successful art exhibition. Their artworks were not intended to present their friendship nor their concern for the past but they focused on the future that each of them created through the positive imagination.

Those who have been to the exhibition must be able to confirm the happiness and gladness sent though the warm colors to the viewers.

That exhibition was held recently. Now, Tum is exhibiting his artworks again. This one is the solo-exhibition or "One Man Show". A solo-exhibition is desired among every artist.

I believe that Muu is also preparing for his solo-exhibition. If not for today, it is for the future or any time.

Some artists set this goal for the last part of their lives. Even if they already passed away, they still hoped that they could exhibit their works for the honor for their lives.

The fact that Tum has a lot of energies recently is not really true since the artist just cannot turn to be productive suddenly when it comes to art. This characteristic takes a continuous process. They also have to be attentive to the world of art.

It will become prominent on the right time or when the chance arises.

Tum's first set of artworks shows happiness via the nature created by the brushes that can communicate with the viewers. This set of artworks is portraiture. They are not the trees or grasses with the quality of free movement.

Portrait is not a piece of cake since it is related to people.

People and their faces are difficult matter since we cannot paint them the way we want to. They are connected with anatomy.

The standard skull, the muscle covering bones and the tissues covering on top of them are created for every human being on the same condition.

Those who draw it differently do not meet standard and can be considered not passing the academic level.

This is the serious accusation. The artist has to return the art certification.

In addition, the artists who draw portrait must follow the important condition. They have to draw portrait and make it look alike a human being.

That is why we call 'portrait'.

The portrait that looks different from the model cannot be called portrait.

This set of portraits met many important standards, especially the likeness.

When looking at these portraits, we do not have to ask who they are. We can swiftly identify that they are Charlie Chaplin, Paa Tok, McBeckman, Paul Gauguin, Picasso, Van Gogh, Renoir and Uncle Sukhon, the square eyebrown.

Therefore, the portraiture does not cover only the acquainted people but also include the public figures that the artist admires.

If Tum knows these people, they would be very close to each other. That is why he draws these portraits with the sense of teasing, admiring and enjoying with their roles when they are still alive.

However, the true intention is his desire for drawing and recording with faith and respect.

All of these portraits are created with the swift drawing with the sense of expressionism that arises after the widespread in Europe. There are some avant-garde artists which are Matisse Rouault Deren, Dufy Vlaminck. Some critics negatively critique that it is the animal-liked art or Fauvism, a French word, called by the artists in this movement. It conveys the meaning of animal, the painting employed vivid color which is considered not being made from human being.

This art movement had been spread in Germany and was called Expressionism in 1911. It was later considered Modern Art.

Tum draws portraits with the thought of Expressionist. He draws from his emotions without thinking of the correctness. Some faces are painted red, some are green. He paints without considering of the politeness or any taste.

These portraits are big so the faces are bigger than normal. He intends to bring out the characteristic of these great artists. The difference between Tum's artworks and Expressionist art is the focus on emotion. Tum does not focus on the strong emotion at the highest level.

Tum just teases with the portraits. The models of each portrait should be smiling without feeling anger when looking at the portrait since Tum draws them with love and faith in there model characters.

He also proves his sincerity by drawing his own portrait. He painted his face white which conveyed the sense of amusement, liveliness and childhood.

Tum draws his own portrait to communicate with the viewer that he does not have a bad intention. Even his own self can be teased.

Even though all of the portraits are lively, the eyes on the pictures can spell us to be thinking of these valuable lives. These eyes will follow us home so that we can contemplate on our lives to think whether we have done something like these people.

If you ask me about the flaw of Tum's works, I would say that his flaw is the way he paints every portrait with the same emotion and color. If Tum takes time for analyze each personality and the structure of the color, he would bring this exhibition more diverse.

However, Tum has set his foot on the middle of the art road with his determination. He is ready to move forward.

If anyone has ever read Jonathan Livingston Seagull written by Richard Back or the Thai version translated by M.L. Krukrit Pramote, he/she would understand Jonathan Seagull who has just learned to fly higher than other seagulls.

He would not come down to compete with other seagulls for the dead fish.

Because he is Tum Seagull.

FACES & EYES **ชัยชนะแห่งตนเอง**

“เป็นความต้องการตนเองที่อยากจะทำงานศิลปะในแนวทางที่ตนไม่ถนัด ผลงานชุดนี้เป็นเสมือนการฝึกตนเอง ฝึกความอดทนที่จะพยายามทำในสิ่งที่เราไม่ถนัด มันเป็นอะไรที่ยุ่งวุ่นวายมากในระยะปีแรกที่ได้เริ่มทำ (ประมาณ 5 ปีที่แล้ว) ด้วยความที่เป็นคนที่ชอบสร้างงานที่เกี่ยวกับสีเขียนวาดธรรมชาติ การทำซ้อนกันของสีด้วยความอิสระ ไม่มีขอบเขตหรือกฎเกณฑ์ความถูกต้อง พอเริ่มที่ทำงานชุดนี้เป็นอะไรที่ต้องเอาชนะใจตนเอง เพราะด้วยคำพูดที่ว่า **“การเอาชนะใจตนเองได้นั้น จะเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่”** ทำให้เกิดความพยายามที่จะแก้ปัญหาแห่งความไม่คุ้นเคยด้วย **“สติ”** กว่าที่จะเป็นผลงานชุดนี้ ทุกขั้นตอนผ่านช่วงเวลาของความอดกลั้น ช่วงเวลาขัดใจตนเอง แต่ผมมองว่าเป็นอะไรที่ท้าทายตัวผมเองมาก ผมได้นำความเป็นตัวผมทางด้านการใช้สีมาใส่บนโครงใบหน้าของศิลปินที่ผมเคารพและรัก เป็นความรู้สึกส่วนตัว ทุกสีที่ถูกระบายบนใบหน้า เป็นความสนุกของสีที่วิ่งหากัน แต่ในขณะที่แววตาของใบหน้าเหล่านั้นกำลังเฝ้ามองผู้ดูด้วยความรู้สึกของผู้ดู ผู้ดูนั่นเองจะเป็นผู้กำหนดว่าจะรู้สึกอย่างไร”

วิทยา สุดประเสริฐ Vittaya Sudprasert

Rama IX Art Museum Foundation

“Faces & Eyes” The Victory of Myself

“It is because I want to create the artworks by the use of technique that I am not familiar with. This set of artwork is the practice for my determination to do the thing that I am not skilled at. It was very complicated in the first year (approximately 5 years ago) since I liked to create the artworks by the use of colors, pain the natural secenery, and repeat the colors liberally without any limit or rule. At the beginning of creating these artworks, I had to conquer my own weaknees, I tried to solve the problem of unfamiliarity by my “consciousness” because of the saying “We must conquer our own weakness”. This set of artworks is the result of my perservance and self-conquest in every step. However, I think that it is something very challenging. I express myself through the colors painted on these beloved and respected artists. Every color painted is the happiness that comes together. Nevertheless, their eyes will be watching the viewer who will decide the felling of these artists.

Rama IX Art Museum Foundation

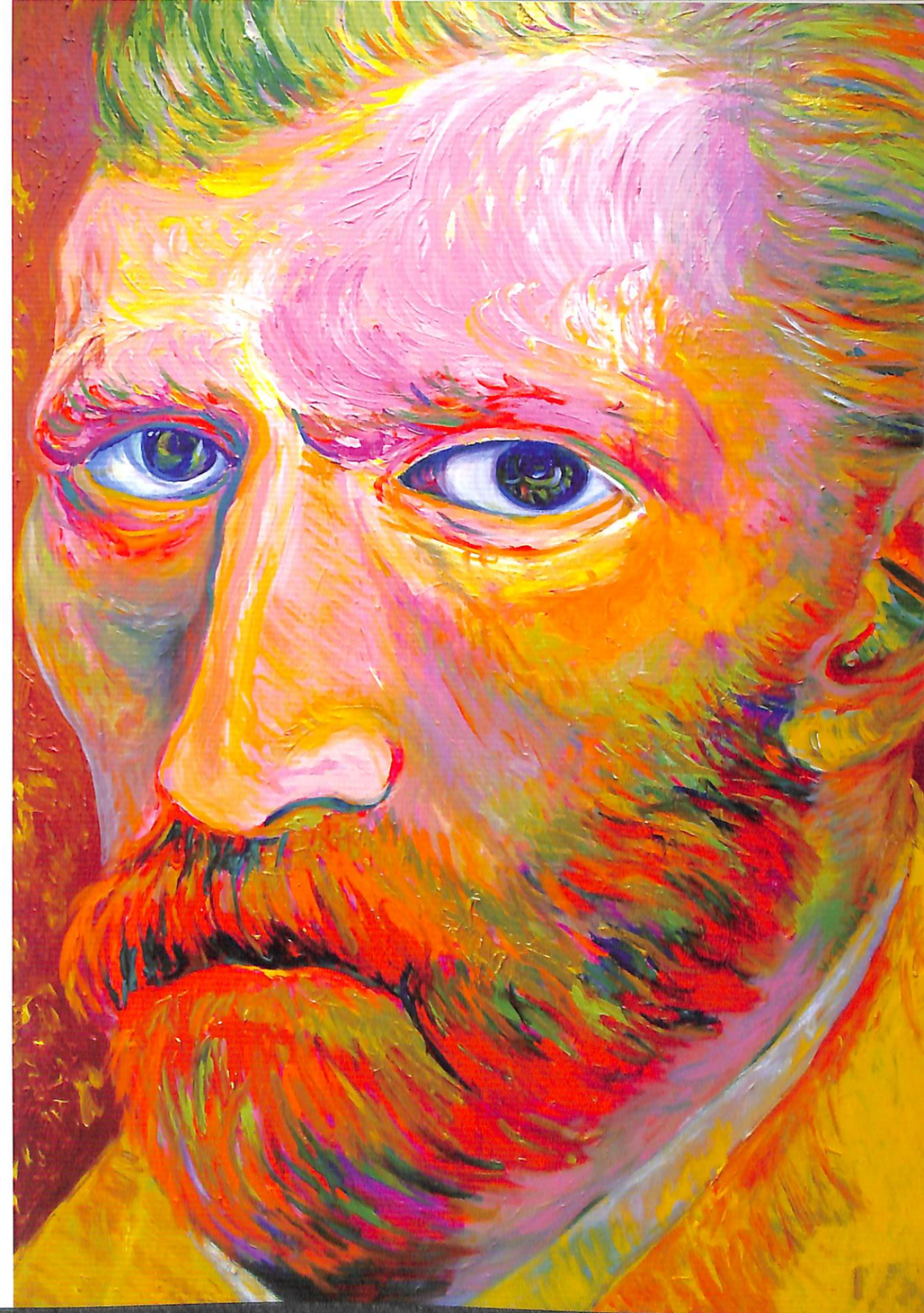

Face of Max Beckmann 2, Acrylic on canvas, 85 x 85 cm.

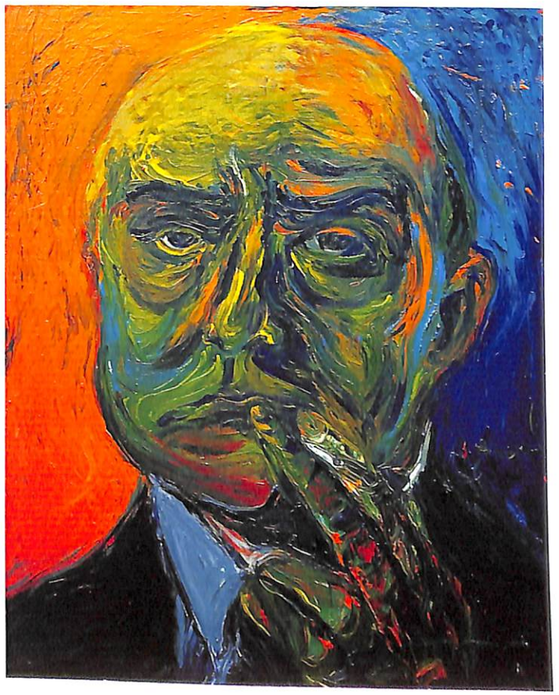

Rama IX Art Museum Foundation

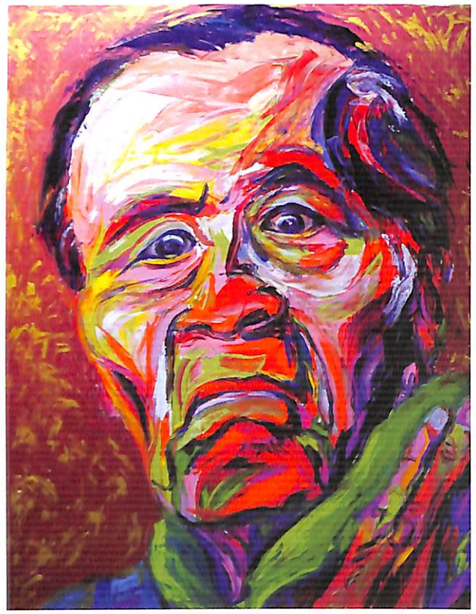

Face of Father 1, Acrylic on canvas, 80 x 100 cm.

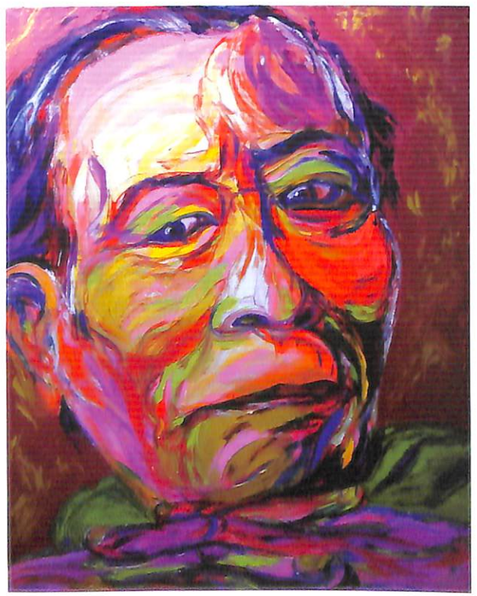
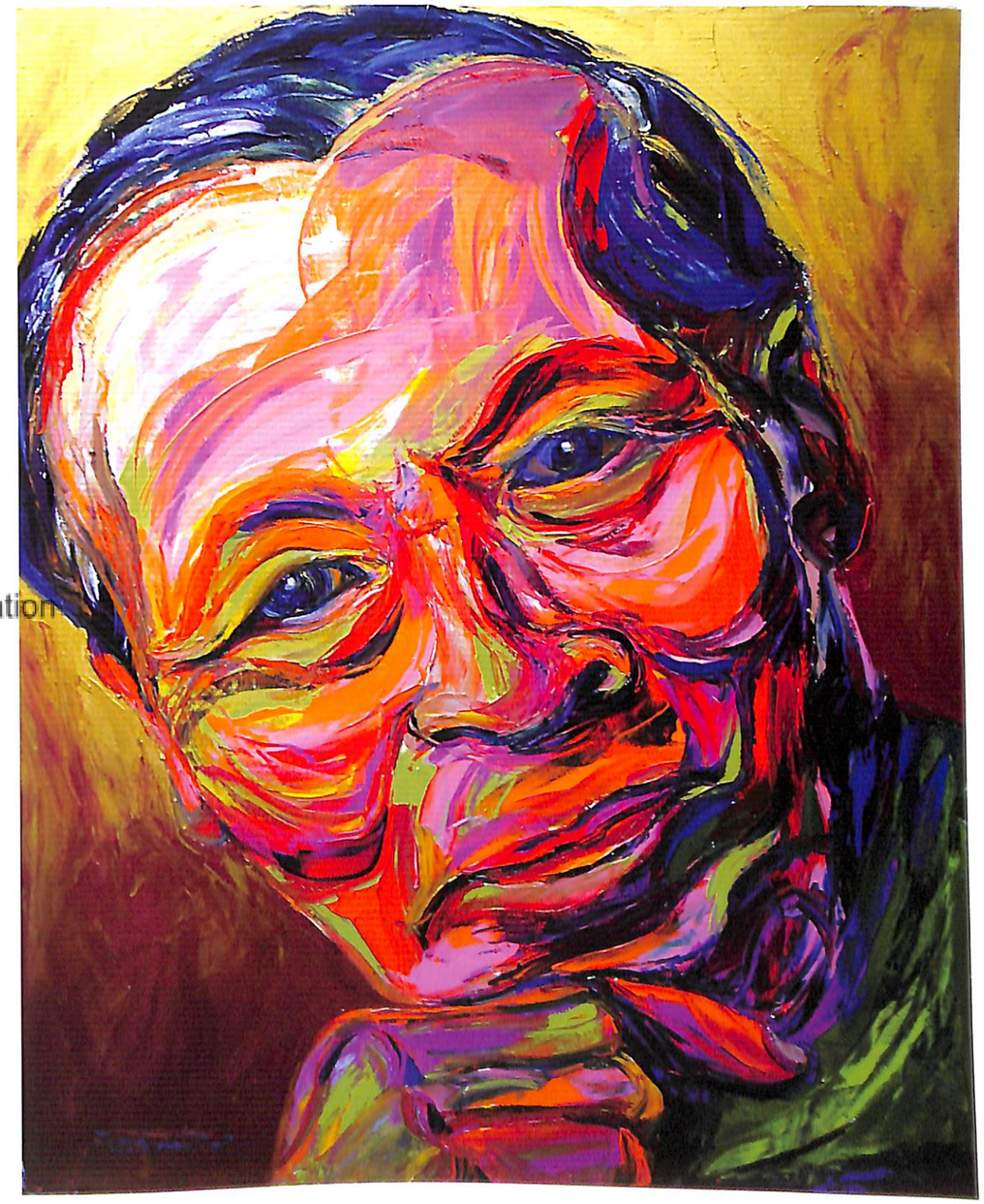
Rama IX Art Museum Foundation